

II. felvonás

Emlékek

1. fejezet

Ébredés

Minden egyes porcikáját átjárta a félelem, amikor támadásra szánta el magát. De nem tehetett mást, hiszen sarokba szorították. Sem ő, sem a nővére nem juthat ki innen, ameddig az öt jól megtermett férfi az útjukat állja. Egy gemorrei esett hozzá a legközelebb, ezért legelőször is őt rúgta meg a sípcsontjánál.

Az ellenfele ezt meg sem érezte, sőt még haragosabb lett. A lány nem is tudta, mit remélt ettől a lépéstől, amikor ő olyan kicsi és a támadója pedig olyan észveszejtően nagy. Ráadásul valami iszonyatos erő lakozik a vaskos lábaiban és karjaiban, amit hamarosan szegény Annie is képtelen volt megtapasztalni, ugyanis a testes gemorrei mordult egyet a maga érthetetlen nyelvén, aztán arcon ütötte őt.

Ekkor úgy pattant ki a szemhéja, mintha újfent a halál fenyegetné.

A lány összerándult a szívét hirtelen előzőnlő érzések hatására, aztán felült és egy szempillantás alatt az állához kapta a kezét. Különös, de nem érzett fájdalmat, sőt mi több, teljesen rendben találta a bőre finom tapintását. Nem dagadt fel, nem kínozták kínzó sebek és varratok, pedig ez után már szabályszerű lenne, hogy ezt érezze.

Sokat tűnődött volna a lehetetlen e módon történő végbemenetelén, azonban az eszméletével együtt a józan eszét is visszanyerte: ráeszmélt, hogy nem ott van, ahol lennie kellene. Mert a Tatoonine por fedte planétáján történt az előbb felidézett eset és most pedig egy szűkös, szürke falak által övezett helyiségben van, és a szó szoros értelmében csillagokat lát. Mert a kabin ablaka nem másra, mint egyenesen az űrre, a csillagok végtelen óceánjára néz, amelyet még soha az életében nem láthatott ilyen tisztán. Persze ezúttal ez foglalkoztatta a legkevésbé.

Miután felmérte a szobát, ideje saját magát is alaposan szemügyre vennie, illetve a közvetlen környezetét. Hátha az válaszokat ad az elméjében szüntelenül keringő kérdésekre. Legelőször is az ágyát mérte fel, amin magához tért. Kényelmes volt, még otthon, a szülei életében sem feketett ilyen kényelmes helyen, még matrac is volt rajta, ami azt illeti. Tartozott hozzá egy kényelmes párna, valamint egy barna szövettakaró is, amit nem habozott lerántani magáról – ha minden létező elem megváltozott, amit biztosnak vélt, akkor miért ne változott volna ő maga is?

Meg kell hagyni, eleinte nagyon félt ettől a gondolattól, de ki ne tenné?

Ilyen esetekben az ember még a legalapvetőbb dolgokban is képes megnyugvást lelteni, akár csak az ifjú twi'lek. Két lába volt, két karja, és persze a lába között sem volt semmi, ráadásul tisztán érezte a lekkuit is, ahogyan a hátához simultak a finoman szólva is hűvös környezetben. Azonban lejjebb érezte őket, mint legutóbb.

Mi a fene? – visszhangzott a tudatában, s egyből megragadta a jobb oldali lekkuját, sietve és kétségbeesetten a szemé elé kerítve azt. Sima volt, fényes és persze zöld, mint a bőrének a többi része, azonban hosszabb is. *Hogy lehetséges ez?*

Gyorsan megnézte a másikat is, amely épp annyit s pontosan olyan érthetetlen módon növekedett, mint a másik. Annie ekkorra már kezdett megijedni, ami még jobban hajtotta őt a változások megismerése felé. Visszaengedte a helyére a lekkuját, aztán sietősen végigtapogatta a testét. Sovány volt, akár egy nádszál, a bordái még a ruhája alatt is jól látszottak, ami további aggodalomra adott neki okot. A legutóbb is éhezett, amikor a gemorrei megütötte, már három napja nem evett, de akkor sem

épült le ennyire a szervezete. A melleihez érve azonban talált egy ellentmondást, mivel azok jóval teltebbek voltak, mint legutóbb. Nőiesedett.

Általában nem szeretett levetkőzni, de most mégis érzett valamiféle késztetést a sötétszürke pólója, valamint a nadrágja levételére, mert még ő sem tudta biztosan, mit talál majd alattuk. Hamar rászánta magát a műveletre, elvégre – eddig – tök egyedül volt, látszólag háborítatlan környezetben. *Szóval miért is ne?*

Szaporán megragadta a pólóját, mindkét kezével, hogy gyorsabban menjen. Ám ekkor megakadt a szeme valamin. A bal csuklóján egy sötétvörös csíkot fedezett fel, ami a legrosszabbat sejtette a számára, s hiába súgta a józan esze, azt: „*Ne nézd meg!*”, ő képtelen volt megállni az ingert. Rövidesen három mély vágás nyomát vélte felfedezni a csuklóján, ebből kettő már teljesen beforrt – tehát régi –, a leghátul húzódo azonban alig tudott bevarasodni. A közelmúltban történt az eset.

Annie most már valósággal pánikolni kezdett.

A kabinjába vezető ajtó nem is tárulhatott volna ki rosszabbkor. A lány szemében a félelem, a kétségbeesés és a kíváncsiság egyszerre tükröződött, amikor egy férfi lépett be hozzá. A már erősen ritkuló, barna haja és hasonló árnyalatot felvevő szemei mellett Annie egy sovány, erőtlen testalkatot vélt felfedezni. Látszólag semmi oka sem volt, hogy féljen tőle, ám mégis reszketett legbelül, de persze a másik alapvető érzelem: a kíváncsiság is ott lebegett a lelkében.

Most legalább válaszokra lelhet.

- Ki va...? – nyögött ki két szót a lány, aztán egyből belefeneklett a szó. Ez nem a férfi, vagy a környezete hibája volt. A *twi'lek* egyszerűen csak olyan hangon szólalt meg, amit nem ismert fel. Mintha nem is ő beszélt volna az imént. Nem, az ő hangja sokkal fiatalosabb és szerényebb, közel sem ilyen határozott és nőies.

- Egy jó barát – felelte a férfi, ennyiből is könnyedén kilogikázhatta a lány által közölni próbáltakat. Valamint azt is látta a szép arcán, hogy ezzel közel sem elégítette ki a kíváncsiságát. – A nevem Sigil, fejedves vagyok, de emiatt nem kell aggódnod, te nem szerepelsz a célpontjaim között – meg kell hagyni, ezzel nem igazán nyugtatta meg Anniét. Sőt, olyannyira felzaklatta, hogy már nem érdekelte a hangja.

- Hol vagyok? Mi történt velem?

- Valahol az Eriadu rendszernél, nagyon messze az otthonodtól, ha ez érdekel. A másik szemszögből nézve a hajómon vagy, a Skyrangerön. Tudom, hogy elég kicsi, és öreg is, de gyorsam megszokod majd – a lány tekintete továbbra is válaszok után kiáltott, hiszen őt leginkább a második kérdés érdekelte. – Nos, a veled történtek... hát, az sem egy félperces történet. Szerintem inkább hagyjuk.

- Ráérek – vágta rá némi céltudatossággal, pedig még nagyon is ott volt a félelme.

- Még nem állsz készen rá – vakarta a fejét Sigil, látszott rajta, hogy nagyon nem akarja elmondani az igazat, vagy bármit is a témával kapcsolatban.

Annie sóhajtott egyet, aztán folytatta a kérdezősködést.

- Néhány morzsa... esetleg? Tudod, eléggé össze vagyok zavarodva.

- Hát jó – szánta rá magát a férfi. – Mire emlékszel utoljára?

- Állon vágott egy undorító ízé, gemmorri... vagy hogy hívják őket.

A lány elég sok reakciót bele tudott látni az eljövendő másodpercekbe, azonban Sigil reakciója teljesen megrázta a lelkét: ha enyhén is, de elmosolyodott. Amilyen sokkoló tényként hatott ez a lányra, a fejeadász olyan gyorsan vette észre magát és erőltetett magára egy búskomor, együtt érző arckifejezést.

Sikerült – visszhangzott Sigil elméjében, aztán hangosan folytatta a mondandóját. – Ha megígéred, hogy figyelmesen végighallgatsz, elmondom. Oké?

Annie az ágy széléhez húzódott, hogy lelóghassanak a lábai, aztán bólintott.

- Azt a napot követően egy nagyon rossz helyre kerültél, amire, hidd el nekem, nem akarsz emlékezni. Utána pedig hozzám kerültél.

- Ennyi? – ráncolta a szemöldökét Annie. Ezúttal Sigil bólintott.

- Mint mondtam, még nem állsz rá készen. Tudom, hogy elég furcsán hangzik, de később majd elmondom. A szavamat adom rá – nem meglepő módon, Annie egy csöppet sem tudott belenyugodni ebbe, körülmények fényében ez nem is lehetséges.

- Na jó, akkor én kérdezek! Biztos van, amit elmondhatsz – állapította meg Annie leleményesen, majd meg sem várta Sigil válaszát. – Mélyebb a hangom, hosszabbak a lelküim és még soványabb is vagyok, mint aznap, tehát az nem tegnap volt, sőt elég hosszú idő telt el azóta. Mennyi és a legfontosabb: miért nem emlékszem rá?

- Valamivel több, mint két év, viszont a miértje jó kérdés. Biztos beütötte a fejed vagy valami – a lány eleinte meghökkenten állt a „két év” hangzata előtt, sohasem egyszerű az, ha egy ilyen hosszú, még az élet szempontjából is jelentős időtartam elvesztésével kell szembenéznie az embernek. Aztán Annie nyelt egyet, s rövidesen talált egy jókora szakadékot a hiányosan elmesélt történetek között.

- Nem fáj a fejem... ennél rosszabb szöveget ki sem találhattál volna. Eleve úgy jöttél be ide, mintha előre tudtad volna az egészet, sőt még a szened sem rebbent, amikor megkérdeztem, hogy ki vagy. Pedig elvileg mi barátok vagyunk. Szóval, nem is azt kérdezem, hol hazudtál, hanem: volt igaz is az elhangzottakban?

- Akár hiszed, akár nem, egyik válasz sem lenne szerencsés a továbbiakat illetően. Tizenhét éves vagy, ha mondom, a többire pedig még nem állsz készen. Egyébként is a jövődön kellene gondolkodnod, mintsem a múltadon, az már elveszett.

- Arról is kérdezhettek – vágta rá Annie. – Mit akarsz velem?

- Az csak rajtad áll, Annie. Te mit akarsz? – a neve újfent meglepte a lányt, ha ők ketten nem is jó barátok, de biztosan megismerték egymást valahogy az elmúlt két évben, ha annyi idő telt el. Kell lennie valami igazságnak az egészben...

Most meg akarom tudni azt, amit nem mondasz meg, ráadásul nem is bízhatok meg benned, szóval ez a kérdezősködés teljesen értelmetlen. Inkább maradjunk valami hétköznapiánál, ami kell nekem, és nem lehet lerendezni néhány szóval – gondolta magában a lány, aztán máris tudta, hogy mit mondjon. – Éhes vagyok.

- Áh, gondolhattam volna! – mosolyodott el a férfi a nyilvánvalón. – Gyere velem, megmutatom a konyhát, már ha annak lehet nevezni, de végül is... megteszi – intett egyet a lánynak, aki kíváncsian eredt utána. Igaz, az első lépéseket még bizonytalanul tette, ugyanis folyton attól félt, már járni sem ugyanaz, mint régen. S eleinte tényleg nehezebben ment a kelleténél, mivel a testmagasságával együtt a lábai hossza is nőtt, ami nem lett volna gond, ha nem tűnik el egy csapásra két év az életéből. Azonban

így az agy által végzett finom korrekciók sorra elmaradtak és neki egyszerre kellett belerázódnia az egészbe. Azért a konyhába érve már egészen belejött a dologba.

Maga a helyiség tényleg nem volt valami nagy szám. Volt ott egy hűtő, valamiféle mikró, egy poros sütő és néhány szekrény, valamint egy négyfős asztal, de csak három székkal. Annie gyanakodva és megrettenten ugyan, de helyet foglalt a hozzá legközelebb lévő. Nem ejtették a fejére, hogy már fél perc után bízni kezdjen Sigilben, de ha valaki ingyen kaját ajánl neki, sosem ózdkodik az elfogadását illetően.

Minden várakozása ellenére, Sigil kinyitotta a hűtőt és kivett egy tányért a legfelső polcáról. A lány szájában azonnal összefutott a nyál, amint meglátta, hogy mennyi minden van rajta, persze erről csak akkor kaphatott teljes képet, amikor a férfi lerakta az orra el. Sült hús volt, némi körettel, többek között apró szemű gyümölcsökkel, s két jó nagy szelet kenyérral. Sigil még evőeszközöket is adott hozzá, meg vizet.

- Jó étvágyat! – mondta a férfi, aztán csalódottan figyelte, ahogyan nem történik semmi. Annie felnézett rá, aztán vissza az ételre, s ezt követően ismét rá szegezte a tekintetét, majd újfent a reggelije felé meresztette a kék szemeit.

- Ez... ez mind az enyém? – vacogott a lány finom hangja, egyre csak tetőzve a bizonytalanságát. A lány félt az embertől, rettegett az elveszett életéveiben történetek felől, valamint a jövőjét illetően is baljós kétely fogta el.

Az ébredésétől fogva úgy vélte, Sigil nagyon rossz dolgokat akar tenni vele, sőt már meg is tehette azokat, csak éppen nem emlékszik rá. Erre a szeme elé került a feltevésének az ellenkezője, a lelketlen fejevadásznak tűnő alak olyasmit nyújtott neki, amit nagyon kis kora óta nem kaphatott meg: bőséges ételmezt. Nem is csoda, hogy elsőre képtelen volt elhinni, hogy végre egyszer jóllakhat.

- Persze, láss hozzá! – bólintott Sigil, mire a lány még bizonytalankodott egy néma másodpercet, aztán megragadta a húst és akkorát harapott bele, mint még soha az életében. A legutóbbi emlékei szerint már három napja kínoztta az éhség, éppen ezért úgy látott neki a finom lakomának, mintha egy veszett állat lenne.

Eleinte a kenyér és a köret nem is érdekelte, kezdettől fogva a húst találta a lehető legszimpatikusabbnak, de amint elfogyasztotta azt, már ezek is sorra kerültek. Amióta az utcára került, az ételnél jobban semmi mással sem vehették le a lábáról, mert amikor evett, nem kérdezte, hogy honnan jön és miért, egyszerűen csak élvezte a ritka lehetőséget. A lány ezúttal sem gondolt bele abba, hogy milyen kiszolgáltatott helyzetbe került, valamint min mehetett keresztül eddig. Csupán evett és nem létezett számára más világ, persze semmi sem tart örökké, hisz hamar elfogyott az étel.

Igaz, ennyitől még egy bantha is jóllakott volna, nemhogy egy kislány.

Végre eszik – gondolta mában Sigil, amint Annie a maradék maradékát is eltüntette a tányérról, s ezt követően újfent visszanézett rá.

- Köszönöm – törte meg a csendet hálásan, nagyon rég kapott már ilyen finom étket, persze az alkalom után az agya is feleszmélt. Visszajöttek a kérdések s a kezdeti feltételezések, bár már közel sem olyan rettenetes mértékben gyötörte a félelme. Most már tudta, legalábbis feltételezhette, hogy bármit is akar vele Sigil, legalább lesz mit ennie, ami már több, mint ami az utcán jutott neki és a nővéreinek.

- Látod, alaptalan a félelmed. Én nem foglak bántani – jelentette ki a férfi, aki az Erő segítségével pontosan tudta, hogy mit gondol a lány.

- Tényleg? – felelte Annie szkeptikusan, minél több idő telt el az étkezés után, annál jobban visszanyerte a józan eszt. Hogy valamivel alátámaszthassa a Sigil által mondottak ellenkezőjét, felmutatta a bal csuklóját, ahol már legalább háromszor felvágta az ereit. – A legutóbbi biztosan itt történt, nem is olyan régen.

- Mind a három, ha már itt tartunk – hangzott a meglepő felelet. – Nem fogok hazudni neked, mondjuk, az igazság sem lenne valami jó ötlet. Még nem.

- Ok nélkül nem tettem volna ilyet, nem vagyok az a fajta, aki csak úgy eldobná magától az életét, szóval ki vele: miért csináltam? – vágta rá Annie számonkérően.

Sigil lesütötte a szemeit, sóhajtott egyet és csak aztán felelt.

- Mert már nem akartál élni. Nem véletlenül hallgatom el előled a történeteket, az a vágás frissebb, mint gondolnád: tegnapelőtti – a lányt ismét sokkolta a hír, még bele sem gondolt, Sigil számára milyen lehetett szembesülni egy ilyen tragikus képpel, harmadszorra. Most először fogant meg az elméjében, hogy talán ez esetben a tudás átok, mintsem áldás. Ha az elmúlt években tényleg olyasmi történt vele, ami még ezt is kiváltotta belőle, akkor minden bizonnyal jobb, ha nem emlékszik rá.

De akkor is, mi lehetett az? Csak nem ő tett valamit? Esetleg ártott a nővérének? Ha valamit, akkor ezt el tudta volna képzelni a lehetséges okok közt, ráadásul csak most tűnt fel neki, hogy Rya nincs itt. Pedig ő mindig is mellette volt, amióta csak él.

- Hol van? – fordultak Sigil felé kérdően a lány szemei. A férfi soha az életben nem találta volna ki, hogy kire céloz a lány, ha nem lett volna az Erő. Annak a háborgó tengerén át jól láthatta Annie ikertestvérének a körvonalait.

- Fogalmam sincs, utoljára egy hónapja futottam vele össze, akkor hallottam felőle utoljára. Tudom, hogy nagyon hiányozni fog neked, de képtelenség rátalálnunk...

- Miért? – vágott bele a lány hajthatatlanul.

- Annak elég sok köze van a történetekhez, amit nem mondhatok el – ezúttal ahhoz, hogy felmérje a lány reakcióját, már nem kellett erőhasználnak lennie. A Rya iránt érzett aggodalma tisztán látszott a szemében. – Viszont azt elmondhatom, hogy sokkal jobb színben van, mint te. Szerencsére neki sikerült elkerülnie a te sorsodat és mostanra már megtanult boldogulni az életben, ha nem vette a fejébe a szokásos világmegváltósdit, akkor kizárt, hogy baja essen.

- Hogy kerülhette el azt, amit én nem, ha mindig együtt voltunk?

- Mert nem voltatok, a sors azóta már külön utakra készítet benneteket. De elég volta meseórából, már így is túl sokat mondtam. A többit majd akkor, ha már biztos lehetek benne, hogy miután megtudtad a múltad elveszett részét, nem lesz egy negyedik vágás is a csuklódon – Annie bármilyen szívesen is mondta volna, hogy nem lesz, azt be kellett látnia: nem tudhatja azt, amit nem lehet.

- Mi van akkor, ha nem mondod el és úgy találjuk meg? Tud titkot tartani.

- Szerintem működne – hümmögött egyet Sigil, pedig tudta, mennyire lehetetlen is az egész. De ha még megvalósul is, akkor sem lesz egy sétagalopp a találkozás. – Viszont ehhez meg is kéne találni, ami szinte lehetetlen.

- Miért, van egy hajónk, nemde? Akkor oda mehetünk, ahová csak szeretnénk.

- Nézd, én egy fejudász vagyok, olyan személyek megtalálására specializálódtam, akik nagyon el karnak bújni előlem, és még én is azt mondom, hogy lehetetlen. De rajta, próbáld csak meg! Mondj egy helyet és meglátod, mennyire reménytelen az egész! – rivallt rá Sigil, bár kellőképp visszafogta a hangnemét, hogy ne így hasson.

- A Tatoonine. Ott születtünk, az az otthonunk. Biztosan én is hiányzom neki, és ha nincs itt, akkor ő is keres, márpedig más úti célt ő sem képzelhet el.

- Tehát, ha keres téged, akkor ott lesz, márpedig keres, mert a testvéred. Egész elmés Annie, de úgysem fog működni. Hidd el, tapasztalatból tudom.

- Egy próbát megér – vágta rá a lány gondolkodás nélkül. A férfi fejében még egyszer megfordultak a dolgok, aztán ugyanarra a következtetésre jutott, mint az előbb: kizárt, hogy oda menjenek. Mélyen felsóhajtott, aztán már össze is rakta magában, hogyan fogja normálisan közölni a lánnyal, ám erre nem került sor. Nem is kerülhetett, ugyanis ekkor valami megtörte a csillagok békés özönét.

Legelőször Annie pillantotta meg a monstrot, az ablakon át jól láthatta a szürke óriás minden egy apró, ám mégis fenséges vonalát. Ezelőtt sohasem látott még csillagrombolót, viszont mégis rettegésre, vagy sokkal inkább megadásra készítette a bensője. A Skyranger hogy is menekülhetne el a titán elől?

- Kétek – mosolyodott el Sigil, titkon örülve a párbeszéd végének.

- Kik? – nézett vissza rá Annie, minden létező érzelmet kinézett Sigilből az esemény kapcsán, éppen csak örömet nem. Itt valami bűzlik.

- A munkaadóim – vágta rá a férfi kis gondolkodást követően, aztán a pilótafülke felé vette az irányt. Annie ugyan sajnálta azt a kis korty vizet, ami a pohárban maradt – ugyan már nem volt szomjas, de legbelül még mindig kételkedett abban, hogy ismét ilyen könnyű étkezési lehetősége lesz –, viszont mégis felkelt és a férfi nyomába eredt. Legalább már olyanokat is kérdezhet, amire még a választ is megtudhatja.

- A Birodalomnak dolgozol? – a hajó kialakításából ez egyértelműen látszott, bár Annie sokkal inkább abból indult ki, hogy szerinte másoknak nem lehetnek ilyen rettenetes bestiái. A tévedése ezúttal az igazság medrébe terelte.

- Jól fizetnek és keveset kérdeznek, kell ennél több egy fejudásznak? – felelt egy újabb kérdéssel Sigil, miközben a romboló felé vette az irányt. Annie érezte a hajó fordulását, bár nem fizikailag, hanem egy különös, megmagyarázhatatlan kötelék által. Ennek sokszor tapasztalta már a jelenlétét, éppen csak nem érti meg.

- Gondolom, ha az igazság és a kegyelet nem szempont, akkor nem – felelte a lány neheztelve. – Tudtat, hogy az én szüleimmel egy fejudász végzett?

- Na és? Az enyémmel is – vágta rá a meglepő, és még ennél is különösebb mód, igaz feleletet Sigil. – Nem minden fejudász egyforma. A twi'lekek se egyszínűek.

- Azért az egy kicsit más, ott fizikai, itt pedig etikai különbségekről van szó. Teljesen mindegy, milyen a bőrszínem, attól még nem ölk feltétlenül ártatlanokat, ahogy nem leszek egy csapásra kedves és megértő sem – mondta Annie, szánt szándékkal beleszöve a két lehetőséget, amit belelát Sigilben: gyilkos, vagy túlélő. – Te melyik vagy? Öltél már valaha ártatlan embert?

- Egy rakatot, volt köztük férfi, nő, gyermek és kék meg zöld twi'lek is.

- Remek... – sóhajtott fel a lány. Persze őszinte feleletet várt és azt is kapta, éppen csak nem számított rá, s ezzel párhuzamosan a továbbiak is megkérdőjeleződni látszottak benne. – Honnan tudom, hogy nem én vagyok a zsákmány, akit élve akarsz a Birodalom kezére játszani? Az előbbi csak egy utolsó vacsora lett volna?

- Sehonnan – tűnt elő újfent Sigil bunkó, szúrós oldala, mi a hosszas egyedüllétnek köszönhetően korlátlan teret nyerhetett a személyiségében. – Már megint nem hiszed el egy szavamat se, márpedig a faliszekrény, vagy az óra nem fogja megmondani az igazat. A fenébe is, miért akarod ennyire hallani? – tisztán érezte a lány elméjében.

- Kíváncsiság? Halálfélelem? – vágta rá Annie az egyértelműt.

- Meg sem kérdezem, miért félsz a haláltól, ha az előbb még élve akartak, nem is ez a lényeg – időközben elérték a roppant csillaghajó hangárját.

Annie egy pillanatra elhallgatott, s őszintén csodálta a hatalmas duracélszerkezetet, a nyüzsgő katonák százait és azt a sok parányi vadászgépet. El sem hinné az ember, milyen sok kap helye egy ilyen hajón, és ezért a lány egy pillanatra el is töprengett azon, miért a birodalmiak jöttek el hozzájuk, mintsem fordítva, amikor még az üzemanyag is többbe kerülne annál, amit Sigil kaphat a „jó” munkáért.

Tulajdonképpen itt két eset játszott közre:

Először is, a Theseus romboló kapitánya szerint – *„Persze, sugározzuk csak ki a koordinátáinkat mindenkinek! Hadd üssenek rajtunk a nyomorult felkelők, vagy bárki, aki miszlikbe akar aprítani egy csillagrombolót!”* – így biztonságosabb.

Másfelől tekintve a dolgokat, Sigil mindig erős birodalmi irányítás alatt álló világokat ad meg, így legtöbb esetben – mint most is –, a tranzakciót követően a Theseus kiköt az egyik állomásnál, ahol feltöltik a készleteit és pihenhetnek egy kicsit a rajta dolgozók. Ezt amúgy is muszáj megtenni egy bizonyos időközönként, ennek köszönhetően a Birodalom egy centet sem veszít az út miatt, s még a tökéletes ürügy is megvan a közvélemény szeme előtt: a Theseus utánpótlásért jött az Eriadu rendszerbe, nem pedig egy fejedelmész pénzéle miatt.

Ekkorra a Skyranger már leszállt a számára megadott dokkban.

- Te maradj itt, majd én elintézem – Annie már végképp nem értette a körülötte zajló eseményeket, de engedelmesen bólintott, aztán figyelte a férfi sietős lépteit. Egészen addig, amíg a férfi megtorpant, hátrafordult, majd ismét megszólította őt. – Közben itt egy fejtörő: ha te vagy a zsákmány, akkor miért nem rángatlak magammal?

Ezzel Sigil megunt a cseverészést és kísértelt a leszállás közben leeresztett rámpán. Odakint úgy tornyosultak a birodalmi rohamosztigosok, mintha csak közönséges díszek lennének. Sigil egyszerre látott hű bajtársakat és halálos ellenfeleket a fehér páncélruhák mögött, a sugárvetőik mindkét oldalán megfordult már, bár még sosem tartott tőlük különösebben. Ahhoz túl nagy a benne lakozó sith önbizalma és a jó oldalt követő szellemének a harctehetsége. Éppen ezért magabiztosan és eltökélten tette az első lépéseit, majd meglepetten tapasztalta, hogy az orra előtt áll az, akit keres: Anzelm főhadnagy, kinek már oly sok fénykardot adott le.

- Úgy sejtem, Myra Sohta már történelem – jelentette ki Anz a maga cinikus és kárörvendő hangnemében. Könnyű a birodalmi flottánál lenni, azon az oldalon, amely mindig is sima volt és könnyű, fényes és diadalittas.

- Itt a fegyvere, valamint az amulettje – kotort a köpenye mögött Sigil, majd egy fényszablyát, valamint egy ezüstszínű, kék kristályok által ékeskedő ékszert nyomott a birodalmi markába. Anz fintorodott egyet, majd összezárta az öklét és hátra tette a kezeit. Mintha csak vigyázban állna a felettesei előtt.

- Honnan tudjam, hogy ezek tényleg hozzá tartoztak, és ha mégis: mi garantálja a halálát a kudarca és a szégyenletes menekülése helyett? – vetette fel a már szokásos talányt, amit minden esetben megkérdez, mielőtt fizetne.

- Mi van, ha maga nem is birodalmi, hanem valami egyenruhás majom? – bár Sigil ez által nem akart többet jelezni annál, hogy már nagyon unja a tetteinek a folytonos megkérdőjelezését, mégis több haragot vont magára a kelleténél. Az Erő néma sikolyai által jól láthatta a veszélyt, a tiszt lelkében oly hatalmas düh kerekedett, ami nem mást, mint az életét kiáltotta. Ám rövidesen elmúlt a vihar.

Anz megemberelte magát és úriemberként folytatta a párbeszédet.

- A legutóbb említett egy tanítványt is, aki a mester nyomdokaiba akar lépni. Vele mi történt? – szórták egyre csak a válasz követelését Anz barna szemei.

- Nem mondtam, csak gyanítottam. Az egyik megállónál olyan nyomokat találtam, amelyekből két kardforgató jelenlétére következtettem, egy helyett.

- És? – türelmetlenkedett egyre csak a birodalmi.

- Tévedtem – vágta rá Sigil rezzenéstelen arccal, s így is folytatta. – Se tanítvány, se másik kardforgató, csak a régi mesterem és a mihaszna kísérői. Könnyű dolgom volt velük, mint midig, ezért sem kérek többet a szokásos árnál.

Ennek hallatán a rohamosztagosok jobbra-balra kezdtek tekintgetni, nem tudták, mi is a teendő. Anz végül rendet intett, majd egy kis zsákocskát nyomott a kezébe, ami csak úgy roskadozott a kreditektől. A méret itt sok esetben megtéveszti az embert, de Sigil pontosan tudta, hogy tizenötezer kredit van benne, se több, se kevesebb. Egyedül a tiszt figyelemreméltó bűvész trükkje ejtette gondolkodóba, melynek nyomán a fénykardból és az amulettből tiszta kredit lett. Anz midig is szeretett így trükközni, mivel az ilyen apró, jelentéktelen fogások is olyan érdekes arckifejezést kerítenek az ügyfelei elé. Azonban Sigil nem tartozott közéjük.

Hümmögött egyet, elvette a jussát és nem kérdezett többet. Meg is fordult volna, hogy visszatérhessen a hajóra, ha a tiszt nem szólítja meg őt ismételten.

- Ki lesz a következő célpontja? – ez még a mutatványnál is jobban meglepte a férfit, mivel Anz még sosem kíváncsiskodott e téren. Az igazat megvallva, a sárga szemű önmaga midig is elhencegett a soron következő préda nevével, így ez nem is volt szükséges. Lehet, hogy éppen emiatt került felszínre a téma?

- Még gondolkodom rajta egy keveset, elég nagy a választék.

- Érdekes – vágta rá a tiszt. – Myra volt az utolsó a listánkon szereplők közül, akit meg is lehetett találni. A 66-os parancs túlélői közül, akik még mindig a Rend hívei, már mind halottak, vagy pedig nyomtalanul eltűntek és ezért feltehetően az utóbbiak közé tartoznak. Mondja csak, mégis kit akar elkapni a hálójával, ha a tengerből kipusztultak a halak? – ekkor Sigil ismét féktelen haragot érzett Anz lelkében.

- Maradtak még, csak jól álcázzák magukat – próbált kibúvót lelteni Sigil, már csak az hiányzott, hogy utána lőjenek. A gond csak az, hogy most nem blöfföl. Biztosan tudja

az állításai igazát, elvégre Rya még életben van, s Annie pontosan olyan érzékeny az Erővel kapcsolatban, mint ő. Tehát még mindig Anz elé keríthetne két fejet.

Vizont annak az életnek már vége. A mestere volt az utolsó ártatlan, akit megfosztott az életétől, a pénzt is csak azért fogadta el, csak azért tette túl magát a szégyenérzetén, mert Annie számára nyugodt körülményeket akar biztosítani, amíg visszanyeri az erejét. A gond csak az: így a saját bőre kerül veszélybe.

- Nincsenek – rázta a fejét szkeptikusan Anz. – Márpedig, ha az elősködők közül elfogyott egy bizonyos fajta, akkor ideje rátérni a többi, kevésbé kártékonyra... – ekkor elakadt a főhadnagy lélegzete.

Sigil előre látta, hogy mi lesz. A Sötét Lovasa nélkül is él az Erővel, így is látja a jövőt, így is megvan a józan esze. Tudta, mindenképpen le akarják majd löni. Bármit is mondd már, veszedelembe kerül az élete. Ezért inkább nem mondott semmit, hanem felemelte a kezét és egy röpke mozdulattal segítségül hívta az Erőt, amely úgy törte félbe Anz gégéjét, mint annak a rendje. A férfi menten összeesett és nagyban kapkodni próbálta a levegőt, de mindhiába. Így már nem lélegezhetett.

- Lelőni! – kiáltotta az egyik rohamosztagos, aztán elsütötte a sugárvetőjét. Sigil gond nélkül bontotta ki a fénykardját, majd pattintotta a szeme közé a lövését.

Ennek ellenére a másik hét – hat sorakozott fel a leszállórámpa mentén, kettő pedig Anzt kísérte – rohamosztagos sem tágitott. Tüzet nyitottak az egykori sithre, aki már soha nem térhet a jedik ösvényére, majd reménykedtek a legjobbakban. Sigil alaposan megküzdött a halála megannyi lehetőségével, az Erő szinte nem is nem győzte figyelmeztetni a szüntelenül érkező csapások felől.

A sárgás szemű énje ezt kihívásnak, a mostani pedig őrülségnek nevezte a harcot, ezért a fejavadász kénytelen volt kompromisszumot kötni a kettővel – nehogy újabb lelki harc kezdődjön és véletlenül ismét a sith kerüljön hatalomra a fizikai valója felett, aki mellett Annie még egyszer megbánná, hogy megszületett. Ez az alku abban nyilvánult meg, hogy levágott kettőt a birodalmiak közül, aztán felsietett a rámpán, hátha sikerül idejében kereket oldania a hajó fedélzetéről.

- Annie, vidd innen a hajót! – kiáltott hátra torka szakattából, miközben egy újabb rohamosztagos életét törte félbe. Ekkorra már a mellément lövések jó része a hajón töltötte ki a tüzes haragját. Sokuk bezáporozott a belsőtérbe, ahol vagy a falat, vagy pedig egy bútordarabot pörköltek meg.

A lány pont a kabinjában izgult a sorsán, amikor kitört a tűzharc, s csak most dugta ki onnan a fejét, így az ő élete is veszélybe került: a pilótafülkébe vezető út pont a halál vöröslő özönén át vezetett. Annie bármennyire is félt, bármennyire is volt bizonytalan, a „hátha” fényében elindult. Olyan gyorsan száguldott végig a halál csókjai által szegélyezett részen, ahogyan csak a lábai bírták. Különös meglepetésként érte, hogy egy karcolás nélkül jutott át. Maradt a hajó vezetése.

- Siess már, nem bírok velük örökké! – rivallt rá Sigil dühösen és fenyegetően, s ha valami, ez már megrémisztette a lányt. Mégis honnan kellene tudnia, hogyan kell?

Persze meglehet, hogy mégiscsak valami nagy vadászpilóta volt az elmúlt évek alatt, mint azt álmodta egy éhező éjjelen, de akkor se értette, hogy várhatnak tőle

ilyet. Minden esetre, nem volt választása, kénytelen volt cselekedni, ezért soha nem látott gonddal próbálta felidézni, mit csinált Sigil a romboló érkezését követően.

Meghúzta ezt a kart, aztán ezzel az ízével vezette... asszem... – gondolta magában Annie, aztán meghúzta azt a bizonyos kart. Nem történt semmi. Nem tudta mire vélni a dolgot, ezért újra megcselekedte az értelmetlen lépést és egészen addig a kétes pillanatig ismételtette, amíg Sigil be nem sietett a pilótafülkébe.

- Menj onnan! – a lány bizonytalanul kezdett felállni, amit Sigil nem tűrt túl jól, ezért félrelökte. Annie hirtelen a helyiség másik felében találta magát, s az oldalát fájdalom borította el. A férfi felé sem nézett, ehelyett lenyomott néhány gombot, meghúzta azt a kart és a Skyranger már fel is emelkedett a dokkról.

Ugyan számos birodalmi utána lőtt, ahogyan kiszárguldott a hangárból, valamint a turbólézerek is megpörkölték, amint elérte az űr rideg óceánját, de végül a hajó sértetlenül tűnt tova a hiperűrben. Egyedül a pajzsai merültek az eredeti állapotuk felére, de némi energia nem nagy ár a szabadulásért cserébe.

- Jól vagy? – fordult a lány felé Sigil, amint véget ért a halál körforgásának ezen baljós szelete. Annie neheztelően, tüzes tekintettel nézett vissza rá. Ugyan nem esett komoly baja, de ez akkor is meghatározó esemény lett kettejük közt.

- Ez meg mi volt? – kérdezte vissza számonkérően. Pedig már kezdte elhinni a „nem bántalak” szöveget. Igaz, akár félre is érthette a helyzetet.

- Nézd, ha ezek még kettőt belénk lönek, széthasad a burkolat és máris halottak vagyunk. Ha nem löknek arrébb, akkor jó eséllyel így is lett volna. Szóval bocsáss meg, ha esetleg rosszul esett, de azt tettem, amit tennem kellett!

- Értem – sóhajtott egyet a lány, már egyébként is megtörtént, ráadásul logikailag Sigilnek van igaza. – Na és, mi történt? Azt hittem, ők most a barátaid.

- Többé már nem a munkaadóim, ha erre célzol. De nézd a jó oldalát: amúgy sem tetszett, hogy nekik dolgozom, ráadásul loptam tőlük tizenötezer kreditet!

- Váó, az nagyon sok pénz! – csillantak fel a lány szemei. – Az apám egy év alatt sem keresett annyit, amíg még élt... szégyen, hogy ezzel valaki ilyen sokat érhet el, míg más azzal olyan keveset. Egyébként meg, nem a Birodalom volt a gondom, hanem az erköcstelenség – szögezte le az álláspontját Annie.

- Nyugi, már annak is vége. Semmi közöd hozzá, de nem árt, ha tudod: minden féleképpen ez lett volna az utolsó, amikor ártatlant ölök. Őt... őt könnyű volt megölnöm, de azonnal megbántam az egészet. Szóval új munkaadó, új arany szabály: csak azt öld meg, aki tényleg rászolgált a sorsára.

- Meglátjuk – vágta rá Annie, majd megindult a kabinja felé. Nem sejtette, miért is kellene ott békén hagynia a férfinak, de valamilyen szinten mégis bízott abban, hogy hagyott neki egy kis magánteret. Valóban így történt.

Odabent sokat gondolkodott, egyre csak a helyzetéből fakadó lehetőségeken agyalt. Bántani fogják, vagy jó élete lehet, esetleg ebből is meg abból is egy kicsi jut majd neki? Vagy esetleg még ma véget érne az léte? Semmit sem tudhatott biztosan, talán ez is szomoríthatta el a legjobban: mindent csak feltételezhetett. Végül úgy

döntött, a környezetében is megpróbál bizonyítékokat találni, de néhány jobb ruhán, valamint egy törött tükrön kívül nem talált valami sokat. Viszont az éles szilánkokban végződő tárgy eszébe juttatott valamit, amit már az ébredése óta meg akart, s meg is kellett volna tennie: szemügyre venni az „új” testét.

Egy csöppet sem zavartatta magát Sigil jelenléte miatt, már láthatta meztelenül, ha nagyon akarta, ráadásul még ő maga is látni akarta a fedetlen valóját. Ezért sietősen levetkőzött és felkészült a legrosszabbra, ám a legjobbban reménykedve. Szerencse vagy sem, de eleinte a serdülőkor szépséges változásai és a soványsága mellett nem látott lényeges változást, bár ha még egy lány is úgy látja, hogy híznia kellene, akkor bizonyosan úgy festhet, mint egy csontváz – persze, ha rendszeresen kap majd enni, ezzel biztosan nem lesz gond. Időközben a hátához is elért a tekintete.

Bár a tükör elég ramaty állapotban volt, és még midig nem jött rá, hogyan kell nagyobb fokozatra venni a világitást, de Annie így is elborzasztotta a kép. Szörnyű sebek nyomai árulkodtak az elmúlt két év eseményeiről, egyik a másik után. Egy törött borda nyoma volt itt, egy ostorcsapás helye ott, parányi apró, elszórtabb hegek által körülölelve. Bántották őt, még hozzá nem is akárhogyan.

Már csak az maradt a kérdés: hogy ki és mikor tette ezt vele?

Nem volt valami nagy szakértője az orvostudománynak, viszont nem vélte egy, esetleg két hónapnál idősebbnek a legfrissebbet, s a nagyja sem egy aktuális, heges sebesülés volt, hanem örök maradványa egy jóval régebbinek. Legalábbis addig, amíg valaki nem ad neki elég pénzt egy jó alapos plasztikai beavatkozásra, amelyet követően úgy fog kinézni a háta, mintha egy ujjal se érintették volna meg. Meg kell hagyni, ennek most nem érezte különösebb szükségét, a bőre szépsége mellett ezernyi jelentősebb probléma tornyosult a lelki szemei előtt.

Hála az égnek, több tragikus változást már nem talált a vonalai közt, így már csak egyetlen megálló maradt, amitől a legjobban tartott: az arca. Ha valaki a tükörben méri magát, folyamatosan látnia kell azt, de Annie mindig másra összpontosított, ráadásul nem állt elég közel az apróbb részletek felfedéséhez. Itt egy különös meglepetés érte: még midig egy bájos, életrevaló lány képét viselte. A korrallal együtt az arcvonásai is határozottabbak, valamint felnőttesebbek lettek, így már eltűnően voltak azok a szelíd, kislányos vonalak, ám így is pompás látványt festett.

Hm... ha ezek egy kicsit és mindig fedi valami a hátam, igazi bombázó leszek gondolta magában Annie. Ha valami, akkor a hiúsága nem vészett oda a nélkülözés ádáz karmai közt. S e tekintetben még igaza is volt.

Ekkor kopogás hallatszott az ajtó felől.

- Annie, én vagyok az, nyisd ki! – a lány erre nem tudta, mit is mondjon, s mire bármit is kitalálhatott volna, Sigil megunt a várakozást és kinyitotta az ajtót. – Óh... – képedt el a férfi, miközben Annie egyszerre próbálta takarni az összes becses pontját, fél sikerrel. Az egykori sith nem igazán értette, mit csinál a lány anyaszült meztelenül a kabin közepén, de inkább becsukta az ajtót és csendben maradt egy ideig.

- Egy perc! – kiáltotta végül vissza a lány. Végül is... annyira nem jót rosszul. Kínos helyzet volt ugyan, de Sigil reakciója alapján már tudja, hogy ebben az értelemben nem érdeklí túlzottan. Mármint a nők alapvetően érdeklí a férfit, csak Annie nem...

nem mintha nem találná vonzónak, viszont fiatalnak biztosan. Tehát ilyen értelemben a lány biztonságban van, s ezzel egy hatalmas kő esett le a szívéről.

Időközben letelt az a bizonyos perc.

Sigil ismét adta a türelmetlent, mintha nem tudná, hogy egy öltözködő lánynál mit jelent az egy perc. Annie bizonyára még alsóneműt sem választott magának, amikor ő már elérkezetnek érezte a párbeszéd folytatását. Persze tudta, hogy a lány teste még javarészt fedetlen, ezért nem nyitotta ki az ajtót, s inkább felemelte a hangját.

- Boccs a múltkori miatt, nem várhattam volna el tőled, hogy fél perc ismeret alapján próbálj meg felszállni. A lökésről nem is beszélve – szedte össze nehezen a gondolatait Sigil, bár legbelül még midig az ő igazát tartotta a feljebbvalónak, de mégis szemet hunyt a lány előtt. Az ilyesfajta viselkedés tőle állt a legtávolabb, tán a galaxis összes kalandora közül, viszont mégis megtette, amit tennie kellett.

Most az a legfontosabb, hogy a lány elfogadja őt, a helyzetét és az új életét, különben veszélybe kerül a cél, amiért itt lehet. S ezért a férfi számára oly csekély ár egy pillanatnyi szégyenérzet, hogy azt még említésre is alig lehet méltatni.

Ez új... – jegyezte meg a lány az elméjében. Miért kér tőlem bocsánatot, amikor neki van igaza? De még akkor sem kellene, ha ez fordítva lenne... biztos jó oka van rá. Rákérdezzek? Úgysem fogja elmondani, biztos köze van a történetekhez... a fenébe is, minek agyalsz ezen? Fogadd el a jó pofizást, amíg megteheted!

Arra a percre még jó három is rátelt, amikor a lány végre felöltözött és kilépett a kabinból. Addig egy szót sem váltottak, Sigil mégis úgy állt az ajtó előtt, mintha csak most vette volna kezdetét a párbeszéd. Egyre csak várta Annie válaszát.

- Tudom – közölte vele a lány, némi együttérzést erőltetve az arcára. A probléma egyáltalán nem oldódott meg ezzel, még midig félt tőle, még midig bizonytalan volt a jövőjét illetően, viszont ennél jobban nem juthatott ki ebből a helyzetből. Tette, amit tennie kellett, viszont még mindig furdalta a kíváncsiság. – Akkor most... hová?

- A Tatoonie lesz a következő megálló – vágta rá Sigil, hatalmas bizonyosságot adva a gondolatolvasással kapcsolatos képességeit illetően.

- Megkeressük Ryát? – csillantak fel azonnal a lány szemei, ezúttal őszintén.

- Bezony, három nap és már ott is leszünk – nem mintha Sigil véleménye bármit is változott volna az esélyeket illetően, de ezt a lehetőséget mégsem hagyhatta ki.

Ha megteszi, ha legalább egy kicsit is keresni fogják a testvérét, Annie jó eséllyel bízni kezd benne. A férfi terveihez szükséges kapocs sokkal gyorsabban és erőteljesebben fog kialakulni, mint azt valaha is remélhette volna. De ezzel nem csak Sigil fog jól járnival. Ha a twi'lek megbízik benne, elmúlik majd az ösztönös félelme és aggodalma, tehát sokkal jobban fogja magát érezni, amíg itt lehet.

Összességében nézve: a Tatoonie a tökéletes úti cél.

Néhány nappal később:

A Mos Espa sosem számított annak a csodálatos üdülőnek, ahova Sigil valaha is szívesen tette be a lábát, ezt a közeledő homokvihar is csak tetézte. Legalább fél órára volt még, de a homokszemek így is a magasba emelkedtek, majd sokuk úgy

kezdte a kényszerű vándorútját, hogy az egyenesen a szemében érhesse véget. Annie hiába élte le az utcán a fél életét, még ő is nehezen boldogult az egyre nehezedő viszonyok közt. Ráadásul már a remény is kezdte feladni.

Reggel szálltak le a hajóval, amikor még tengernyi idejük akadt a keresésre. Azóta megfordultak már mindenhol, ahová a sors csak elvethette a hiányolt testvért. Már felkeresték szinte az összes létező sikátort, ahol a két lány valaha is meghúzta magát esténcént, már bejárták az összes helyet, ahol elemózsia után szoktak koslatni, de senki sem látta a lányt. Sőt sokuk még Annie szép arcára sem emlékezett.

Tulajdonképpen senki sem. Az összes személy közül, aki egy kicsi együttérzést is mutatott a nyomorgó ikerpár után, csupán hárman emlékeztek rájuk, viszont ezt leszámítva olyan, mintha soha nem is léteztek volna. Alighanem a kedves ródiai pár nő nemű képviselője, az a kis, magában beszélő jawa, valamint Helga néni maradt az utolsó hírmondója a természet eme két ártatlan teremtésének.

Ennek nyomán Annie szép fokozatosan rájött arra, milyen kevés is volt az, amit a korábbi életének nevezhet. Most, a vész után jött rá arra, mennyire kiszolgáltatott és keserves helyzetben kellett élnie, valamint Sigil jelentőségét is az egekbe emelte. Ha teljesen ismeretlen célokból és érdekekből is cselekszik, de mégis megteszi azt, amire senki más nem volt képes: fedélt ad a feje fölé, élelmet és ruhát nyújt neki. Ennek köszönhetően a lány szinte lépésről-lépésre jobban szégyellte az eddigi viselkedését. Hálátlannak érezte magát azért, amit az alig ismert személy biztosít számára.

- Ennyi volt, most már vissza kell fordulnunk! – jelentette ki a fajvadász, amikor már az Isten tudja hányadik alkalommal vakította el a szemébe sereglő homokrengeteg. Annie úgy tett, mintha meg se hallotta volna. – Figyelj, tudom, hogy nehéz neked, de be kell látnod, hogy nincs itt! Már így is kilenc órája keressük, ha egyszer is idetette volna a lábát azóta, már rég találtunk volna valamit.

- És mi van, ha pont most jön? Nem tudhatjuk – jelentette ki Annie.

- De igen, tudhatjuk! Te is tudod, hogy már értelmetlen az egész – a lány, mint mindig, ezúttal sem értette, hogy Sigil honnan tudja róla ezeket, de attól még ez egy csöppet sem változtatott a tényeken. Fel kell adniuk a keresését.

- Rendben – felelte Annie egy mély sóhajtást követően. – Nem hiszem el, hogy még Helga néni sem tudta, hogy hol lehet. Pedig ő annyit foglalkozott velünk...

- Úgy érted, segített nektek? Érdekes, még nem említetted – bonyolódott bele az újabb talányba Sigil, ezzel legalább oldja a hosszas séta feszültségét.

- Minden bendunapon összekotort egy kis pogácsát, meg némi romlott sütit, ha az unokái nem ették meg akkor, amikor eredetileg megsütötte. Ez volt az egyetlen nap a héten, amikor biztosan ehettünk valamit. Állandóságot adott.

- Biztos finom pogácsa lehetett – próbált hozzátenni valamit a témához, bár nem valami sok sikerrel. Legbelül nem is értette, mit jelent az, ha valaki éhezik. Amikor ő maradt szülők nélkül és került az utcára, elég kicsi volt a történetek jelentős részének az elfelejtéséhez, valamint elég leleményes a lopáshoz. S meg kell hagyni, az Alderaan ezerszer élhetőbb hely, mint a kicsiny Tatoonie.

- Minden kaja finom, ha eleget korgott már a gyomrod – vágta rá Annie vegyes érzelmekkel. Először is, letörte, amiért Sigil ennyire érzéketlen volt, ha mást nem is,

némi együttérzést már igazán elvárt volna tőle. Vagy egy kis csendet, ha már a témához nem ért, s különös, de ebben lakozott az örömteli tényező. Ha Sigil nem tudja, milyen napokig nem enni, akkor sosem volt olyan nyomorban, mint ő. Tehát bármit is hozzon a sors, neki biztosan jobb dolga lesz mellette, mint ami itt volt.

Ahogy ezen gondolkodott, már el is éték a Skyrangert.

- Áh, végre... ez az út meghozta az étvágyam – törte meg a csendet Annie. Ha a sikertelen keresésében nem is, de egy kiadós vacsorában már lelhet egy kis örömet. Olyan természetességgel mondta ezt, mintha teljesen biztosra vette volna az étkezés pusztá lehetőségét. Ez Sigil számára csak egyetlen dolgot jelentett.

- Készen állsz – dörögte direkt alig hallhatóan, mert ez kívülálló szemszögéből nézve könnyen úgy tűnhet, hogy ennyi erővel a múltkor is elmondhatta volna az elmúlt két év történéseit. Viszont az ő szemszögéből nézve, ez a pár nap nagyon is sokat jelentett, s ez abban a mondatban teljesedett ki. Elvégre itt nem arról volt szó, hogy Annie nem ehet – miért is tagadná meg tőle? – hanem arról, hogy már megszokta a rendszeres étkezést. Ez a megannyi apró jellel párosulva már biztosan árulkodott a tény felől, amelyet Sigil mindeddig keresett:

Most már biztonsággal mondhatja el a történeteket.

A mandalori csizmák keményen, hatalmas robaj mellett dacoltak a talajjal, ahogyan előrehaladt a helyiségben. Hiába vált a Birodalom a galaxis leghatalmasabb államává, a rohamosztágot a fejedelmek minden egyes mozzanata megrémisztette és valósággal kétségbe ejtette. Hátukon egyre csak csorgott a víz, az ujjuk mind szorosabban és szorosabban fonódtak a fegyvereik köré, ahogyan Mandalor egyik legkiválóbb szülőltje megállt, majd a leendő munkaadója felé fordította a tekintetét.

- Kit és mennyiért? – törte meg a fejedelmek rezes hangja az örök félelmét. Az igazat megvallva, egy kényelmes kávézóban üldögélve is megtudhatta volna ezt a két csekély részletet, de úgy nem az igazi. Akkor sokkal könnyebben hazudhatnak a képébe, csaltatják törbe, vagy adhatnak egy méltatlanul alacsony fizetséget.

Viszont így ki merné megcselekednie ezt, ki az a bátor személy, aki képes lenne az egyik leghíresebb mandalorit szemtől-szemben átvenni? Senki.

- A célszemélyt Sigil néven ismered, rengeteg közös munkátok volt már. Remélem ez nem probléma – közölte egy mély, zord hang, amelyet gépies lélegzetvételek kísértek. Anz soha nem érezte magát ennél gyámoltalanabban, pedig az, hogy az élete megmentéséhez néhány droid alkatrészt is kölcsön kellett venniük, soha nem látott fenyegetést hozott a beszédébe. Legbelül még a mandalori is megremegett tőle.

- Mennyi?! – csattant fel ismét, halasztást nem tűrően. Sosem mutatta ki a félelmét, különösen akkor nem, amikor biztosra vette: a másik fél ugyanígy érez vele szemben.

- Húszezer. Négyet kap előlegbe, a többi pedig akkor, ha elém hozta a fejét.

- Meglesz...